

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 008457 13 Кж
Бања Лука, 23.05.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Б. Б. због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008457 12 К од 08.01.2013. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, адвоката М. С. из Б., донио је дана 23.05.2013. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Б. Б., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008457 12 К од 08.01.2013. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008457 12 К од 08.01.2013. године, оглашен је кривим Б. Б., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју му је, на основу члана 44. став 1. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору. На основу члана 61. став 1., 2. и 3. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забрана управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од 2 (двје) године, рачунајући од дана правоснажности пресуде, с тим да се вријеме проведено у притвору не урачунава у вријеме трајања ове мјере. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и 2. тачка а) и е) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 5.166,00 КМ и судски паушал у износу од 300,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, због свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и “отвори нови претрес” или да се иста преиначи тако што ће се оптужени блаже казни.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца. Републички тужилац је предложио да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер је побијана пресуда, насупрот жалбеним наводима, дала разлоге о свим одлучним чињеницама, па и о оним које жалба посебно наглашава, а односе се на брзину кретања возила којим је управљао оптужени у моменту незгоде, да ли је та непрописна вожња у директној вези са настанком незгоде и да ли је критичне прилике возилом управљао управо оптужени. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалбеном основу побијања пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани. Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда анализирао садржај налаза саобраћајних вјештака В. С., Ц. Л. и М. Р., затим прихватила налазе вјештака Р. и С., те дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата налазе ових саобраћајних вјештака, а због чега не прихвата налаз саобраћајног вјештака Ц. Л.

Према томе, прихватајући налазе вјештака Р. и С. насупрот жалбеним наводима, побијана пресуда је правилно утврдила да је брзина кретања возила којим је управљао оптужени у моменту незгоде била 94 км/ч, (по вјештаку С.

94-95 км/ч, по вјештаку Р. 95 км/ч), с тим што је вјештак С., осим на основу чињенице да се казала на километар сату на возилу „Шкода Суперб“, којим је управљао оптужени, „заледила“ на брзини од 95 км/х, брзину кретања овог возила, утврдио и на основу тзв. методе импулса, а такође је имао у виду да у увиђајној документацији нема података да је било које од возила успоравало брзину, јер нема трагова кочења, због чега је утврђено да је брзина кретања возила оптуженог и прије судара била иста као и у фази судара. Осим тога, брзина кретања возила оптуженог, утврђена од стране саобраћајног вјештака одбране Ј. од 78,1 км/ч, је такође у конкретnoj ситуацији непрописна, обзиром да се саобраћајна незгода догодила у насељеном мјесту. У овом дјелу овај суд констатује да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде навео да је одредбом члана 44. став 1. Закона о основима безбједности саобраћаја на путевима у Босни и Херцеговини ("Службени гласник БиХ" број 6/06, у даљем тексту: ЗООБС-а на путевима) прописано да на путу у насељу возач не смије возилом да се креће брзином већом од 60 км/ч, па је евидентно да првостепени суд није имао у виду да је одредба члана 44. став 1. ЗООБС-а на путевима измјењена Законом о измјенама и допунама ЗООБС-на путевима ("Службени гласник БиХ" број 48 од 14.06.2010. године), на начин што су ријечи „60 км/ч“ замјењени ријечима „50 км/ч“. Међутим, жалбом се ова чињеница не оспорава, а иста је повољнија за оптуженог, јер према утврђењу побијане пресуде оптужени је управљао возило брзином од 94 км/ч, која брзина је за 34 км/ч већа од раније прописане, док би правилном примјеном одредбе члана 44. став 1. ЗООБС-а на путевима, брзина којом је оптужени управљао возилом била би већа за 44 км/ч од прописане.

Дакле, побијана пресуда је утврдила да је оптужени прекршио одредбу члана 44. ЗООБС-а на путевима, те одредбе члана 39. и 174. став 1. и 2. истог закона, те је, насупрот жалбеним приговорима, правилно закључила да су ти пропусти оптуженог, посебно наглашавајући (на страни 15. пасус 4.) да је прелазак возила оптуженог на лијеву саобраћајну траку гледано у смјеру његовог возила, што представља кршење прописа из члана 39. ЗООБС-на путевима, у узрочно посљедичној вези са настанком саобраћајне незгоде, а с тим у вези и са насталим посљедицама, смрт два лица и тешко и лако тјелесно повређивање два лица.

Исто тако, неосновани су и жалбени приговори којима се оспорава правилност утврђења побијане пресуде да је управо оптужени критичне прилике управљао возилом „Шкода Суперб“. Ови приговори одбране, изнесени и на главном претресу пред првостепеним судом, били су предмет детаљне анализе и у том правцу су дати ваљани и детаљни разлози на страни 14. и 15. образложења побијане пресуде, које овај суд прихвата у цјелости, као мјеродавно образложење. Жалбене тврдње да су свјedoци Д. Р. и С. Г. изјавили да су одмах након незгоде пришли возилу „Шкода Суперб“ и утврдили да је на задњем сједишту сједило лице које је имало крви по глави и да су касније током превоза овог лица до болнице, сазнали да се ради о Б. Б., су само дјелимично тачне. Наиме, свјedoкиња Г. није уопште излазила из свог возила, а свједок Р. наводи да је пришао возилу „Шкода Суперб“ и то не одмах након незгоде, како се то у жалби наводи, већ након што се овај свједок својим возилом вратио до аутобуске станице у Ш., обавјестио патролу полиције о незгоди, па када је поново дошао на мјесту незгоде пришао је возилу „Шкода Суперб“ и тек тада

видио да на задњем сједиштву овог возила сједи лице, за које је накнадно сазнао да је Б. Б., али је навео и да су обоје предњих врата на возилу отворена. Према томе, чињеница да је свједок Р. видио оптуженог Б. како сједи на задњем сједишту возила након протека извјесног времена од момента настанка незгоде, ни у ком случају не доводи у сумњу утврђење побијане пресуде да је оптужени Б. управљао возилом „Шкода Суперб“, јер ово утврђење произилази из ДНК вјештачења биолошких трагова на достављеним предметима и узорцима, обзиром да су трагови крви на аербегу возача возила, ручици мјењача возила и длаке пронађене на наслону за главу возача и на унутрашњој страни предњег вјетробранског стакла изнад волана, биолошки трагови порјеклом од Б. Б.

Такође су без основа и жалбени приговори у вези мјеста контакта, јер су и вјештак С. и вјештак Р. били категорични у својим налазима да је мјесто контакта било на лијевој саобраћајној траци гледано из правца кретања возила којим је управљао оптужени, а разлике између ова два вјештачења у погледу величине захватања возила приликом судара (по вјештаку С. величина захватања је 0,70 метара, а по вјештаку Р. 0,50 метара), као и у погледу чињенице колико је оптужени својим возилом прешао на саобраћајну траку намјењену за кретање возила из супротног правца, су небитне код неспорне чињенице да је оптужени, а не возач возила марке „Голф 3“, тај који је својим возилом прешао на саобраћајну траку намјењену за кретање возила из супротног правца.

Без основа су и аргументи за тврдњу да је вјештачење алкохола за оптуженог, извршено од стране вјетак др В. Б., условно и непоуздано, (обзиром да је од оптуженог узета само крв на анализу), јер је вјештак на главном претресу, у условима непосредности и контрадикторности, појаснила да се ради о кратком временском размаку између момента саобраћајне незгоде и момента узимања узорка крви, тако да када би се узело ретроградно прерачунавање на 1 час и 15 минута и када се узме просјечан бета елиминациони фактор од 0,138 промила на сат, утврђена концентрација алкохола у крви оптуженог би била преко 2%, што свакако представља стадијум тешког пијанства, с тим што вјештак није искључила могућност да се оптужени могао налазити и на граници средњег пијанства. Дакле, у сваком случају, оптужени је прекршио одредбу члана 174. став 1. и 2. ЗООБС-а на путевима, а концентрација алкохола у крви оптуженог у вријеме незгоде, када би се прихватило оно што је најповољније за њега, а то је да је концентрација алкохола у крви била 2%, у том случају, оптужени би се налазио на граници средњег и тешког пијанства, па је и у том случају био смањених психомоторних способности, јер се у стадијуму средњег пијанства свест замагљује, на тренутке и губи, а долази и до губитка временске и просторне оријентације.

Неосновани су и жалбени приговори да је преурађен и произвољан закључак побијане пресуде у погледу виности оптуженог у вријеме извршења дјела, на начин што није обављено вјештачење по вјештаку неуропсихијатру, нити је проверавано да ли оптужени болује од какве привремене или трајне душевне болести, као и да ли има каквих алкохолних алергија. Наиме, обзиром да са једне стране, одбрана у току поступка пред првостепени судом није предлагала вјештачење оптуженог по вјештаку неуропсихијатру, нити је предлагала извођење било каквих доказа на околности евентуалних болести или

алергија оптуженог, а са друге стране, обзиром да је првостепени суд утврдио да нема ни једна чињеница нити околност, које би довеле у питање могућност оптуженог да схвати значај свог дјела и да управља својим поступцима у вријеме извршења кривичног дјела, што је и констатовано на страни 15. образложења побијане пресуде. У погледу облика виности, побијана пресуда је дала ваљано образложење, јасно дефинишући психички однос оптуженог према основном дијелу, правилно га одређујући као евентуални умишљај, јер је оптужени био свјестан да управљајући возилом под дејством алкохола, непрописном брзином, прелазећи својим возилом на лијеву коловозну траку гледано из правца кретања његовог возила, може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, који му возилима долазе у сусрет, па када и поред тога, предузима ту радњу у саобраћају, он пристаје на наступање такве посљедице. Тежа последица конкретне саобраћајне незгоде и смрт два лица и тешке тјелесне повреде код једног лица је обухваћена његовим нехатом (свјесни нехат), јер је олако држао да до такве, теже последице, неће доћи.

Имајући у виду овакво стање доказа и овај суд налази да је било непотребно извођење новог, четвртог вјештачења по Установи, које је одбрана предлагала на главном претресу пред првостепеним судом, јер су спроведени докази били довољни за потпуно и правилно утврђење свих конкретних околности и узрока настанка предметне саобраћајне незгоде.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега је неоснован и приговор жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Овај суд је испитао побијану пресуду и у погледу одлуке о казни, у вези са аргументима жалбе браниоца, којима се указује на олакшавајуће околности на страни оптуженог које првостепени суд није уопште цијенио, а односе се на допринос оштећеног В. Ј. настанку саобраћајне незгоде. Разматрајући изнесене жалбене приговоре, овај суд прихвата да првостепени суд није цијенио олакшавајуће околности на страни оптуженог, на које указује жалба, међутим, како је оптужени кршењем прописа из члана 39., 44. и 174. став 1. и 2. ЗООБС-а на путевима, проузроковао саобраћајну незгоду са посљедицама које су резултирале смрт два лица и тешку тјелесну повреду једног лица, у ситуацији да је првостепени суд и цијенио олакшавајуће околности које жалба наводи, то по оцјени овог суда, не би утицало на изрицање мање казне од оне изречене побијаном пресудом. С тога овај суд сматра да је изречена казна затвора по првостепеној пресуди, у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, нужна и потребна мјера казне за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић